tại lớp học gặp lại Thầy sau khi Thầy xuất gia".

Tôi suy nghĩ: Thầy là người thế nào? Thầy đã giảng dạy ra sao? Đã dạy những gì? Chị Dung là người ít khi nào khen ngợi ai mà nay lại nể trọng Thầy dường ấy! Tôi nghĩ ngợi, đặt dấu hỏi này đến dấu hỏi khác. Như đọc được tư tưởng tôi, chị Dung vui vẻ cười nói liên miên:

- "Chị biết không! Mình muốn tu Phật mà lại sợ đi lạc đường lắm, rủi gặp tà sư thì phí uổng cả đời người. Thân người khó được, mà gặp được Phật pháp lại càng khó hơn. Trên thế giới này có nhiều quốc gia, bộ lạc, suốt cả đời người chưa bao giờ nghe đến tiếng Phật huống chi biết Đức Phật. Kiếp này mình có được thân người, lại may mắn biết được đạo Phật, Thầy Tổ, có chùa chiền, có Tăng Ni, có sách Phật mà mình không tu học thì quả thật thiệt thòi! Mình rất thích nghe quý Thầy giảng kinh nói pháp, tu Phật mà không biết giáo lý của Phật thì không lợi ích gì. Chính nhờ học Phật, hiểu biết về đạo Phật, mình mới tin sâu, mới phát tâm dũng mãnh, mới cố gắng thực hành tu tập điều chỉnh thân và tâm mình, sửa đổi sao cho đời sống mình ngày càng có giá trị hơn. Thầy Thiện Đại là người giảng pháp hay ai nghe cũng thích. Vả lại Thầy tận tình chỉ dẫn giảng dạy những thắc mắc của thích chúng qua từng câu hỏi rất thỏa đáng, chị à! Cứ mỗi năm vào tháng 7 Âm lịch, chùa Quang Minh có tổ chức khóa tu Báo Ân. Năm nay cũng vậy, khóa tu được chọn vào 3 ngày 7-8-9 tháng 8 năm 2003 Dương lịch (tức là ngày 10-11-12 tháng 7 Âm lịch). Tôi đã ghi danh tu 3 ngày, chị có muốn đi tu cùng với tôi không?".

Chị Dung là người nóng nảy, khó tánh, hay cố chấp, giận hờn, nhưng thường thấy lỗi người hơn là lỗi mình. Sao bây giờ lại trái ngược, chị rất là điềm đạm, cởi mở, dễ dãi với mọi người. Ai đối xử trái ý chị, chị thường suy xét lại, tự trách mình và tha thứ người. Trước kia chị đam mê phim bộ Hồng Kông coi cả ngày lẫn đêm, hết bộ này đến bộ khác, lại còn thích xem báo và tuần san. Chị hay đua đòi vật chất, thích mua sắm ăn mặc chưng diện, rảnh rỗi thì đi shopping, bây giờ đây những thứ này không còn hấp dẫn chị nữa! Cái gì đã làm cho chị thay đổi nhanh vậy? Mình cũng là Phật tử mà sao không bằng được như chị? Tôi cũng hay nổi sân lắm, những tánh xấu của chị Dung trước kia, tôi đều có đủ! Trong lòng tôi lúc nào cũng không yên, cứ nghĩ đến chuyện này chuyện nọ, người nào đối xử tốt với tôi, tôi nhớ ơn hoài, mong ngày đền trả, còn ai hại hoặc nói xấu mình, tôi nghe rồi buồn bực tức tối, giận hờn đến nổi ăn không vô, mà ngủ lại chẳng được cứ nhớ mãi câu chuyện bực mình. Tôi theo đạo Phật, mà mỗi năm chỉ đến chùa lạy Phật vào ngày đầu năm mồng 1 Tết, ngày Phật Đản tháng 4, rằm tháng 7 và ngày cuối năm đêm giao thừa. Còn lại là cứ sống theo thế gian thường tình, lo chuyện chồng con, lo đi chợ nấu ăn, lo làm kiếm tiền, lại còn lo chuyện bao đồng của người khác, trong lòng thì ôm đủ mọi chuyện: buồn, vui, giận, ghét, thương, muốn đủ thứ. Suy nghĩ mãi đủ chuyện, nhiều lúc buồn bực muốn phát điên lên! Nay nhìn chị Dung tâm hồn thanh thản thoải mái, chuyện gì bực mình đến đâu, chị cũng cho "qua phà" không vướng bận, nay chị lại rủ mình tu 3 ngày, vậy thì mình cứ theo chị tu để xem có được chút an tâm nào không? Chị Dung hỏi:

- Sao? Có chịu tu không? để mình còn ghi danh cho kịp?

Tôi giật mình gật đầu lia lịa.

Sáng ngày 7/8/03, tôi mặc áo tràng xách vali nhỏ đựng sleeping bag, gối, một bộ đồ ngủ dày (vì đang mùa đông), đồ vệ sinh cá nhân. Tôi đến chùa thật bở ngở, may nhờ đi chung với chị Dung nên đở ngượng ngùng. Theo chân chị, bước vào chánh điện, tôi lạy Phật, Bồ Tát, xong ngồi vào bồ đoàn đợi Thầy truyền giới. Đến giờ làm lễ, mấy hồi chuông trống vang lên, mọi người chấp tay trước ngực đứng im lặng trang nghiêm. Đại Đức Trụ Trì Thích Phước Tấn từ từ bước ra chánh điện, trông Đại Đức cốt cách phương phi, oai nghi, phúc hậu.